

Zbornik sudske prakse

Predmet C-282/15

**Queisser Pharma GmbH & Co. KG
protiv
Savezne Republike Njemačke**

(zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Verwaltungsgericht Braunschweig)

„Zahtjev za prethodnu odluku – Slobodno kretanje robe – Članci 34. do 36. UFEU-a – Potpuno unutarnja situacija – Sigurnost hrane – Uredba (EZ) br. 178/2002 – Članak 6. – Načelo analize rizika – Članak 7. – Načelo opreznosti – Uredba (EZ) br. 1925/2006 – Zakonodavstvo države članice koje zabranjuje proizvodnju i stavljanje na tržište dodataka prehrani koji sadržavaju aminokiseline – Situacija u kojoj privremeno izuzeće od te zabrane ulazi u diskrecijsku ovlast nacionalnog tijela”

Sažetak – Presuda Suda (četvrto vijeće) od 19. siječnja 2017.

Usklađivanje zakonodavstava – Sigurnost hrane – Uredba br. 178/2002 – Procjena rizika i primjena načela opreznosti – Donošenje nacionalnog propisa koji zabranjuje proizvodnju i stavljanje na tržište određenih dodataka prehrani bez sveobuhvatne procjene rizika – Mogućnost izuzeća ovisno o diskreciji nadležnog tijela i jedino za ograničeno razdoblje, čak i u slučaju neškodljivosti tvari o kojima je riječ – Nedopuštenost

(Uredba br. 178/2002 Europskog parlamenta i Vijeća, čl. 6. i 7.)

Članke 6. i 7. Uredbe (EZ) br. 178/2002 Europskog parlamenta i Vijeća od 28. siječnja 2002. o utvrđivanju općih načela i uvjeta zakona o hrani, osnivanju Europske agencije za sigurnost hrane te utvrđivanju postupaka u područjima sigurnosti hrane treba tumačiti na način da im se protivi nacionalno zakonodavstvo poput onoga o kojem je riječ u glavnom postupku, koje zabranjuje proizvodnju, preradu ili stavljanje na tržište svakog dodatka prehrani koji sadržava aminokiseline, osim uz izuzeće koje je odobrilo nacionalno tijelo koje u tom pogledu raspolaže diskrecijskom ovlasti, kada se to zakonodavstvo temelji na analizi rizika koja se odnosi samo na određene aminokiseline, a što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. U svakom slučaju, te članke treba tumačiti na način da im se protivi takvo nacionalno zakonodavstvo kada propisuje da se izuzeća od zabrane iz navedenog zakonodavstva mogu odobriti samo na određeno razdoblje, čak i u slučaju kada je dokazana neškodljivost neke tvari.

U tom pogledu pravilna primjena načela predostrožnosti pretpostavlja, kao prvo, identifikaciju mogućih negativnih posljedica dotičnih tvari ili hrane za zdravlje i, kao drugo, sveobuhvatnu procjenu rizika za zdravlje temeljenu na najpouzdanijim dostupnim znanstvenim podacima i najnovijim rezultatima međunarodnih istraživanja (vidjeti u tom smislu presude od 9. rujna 2003., Monsanto Agricoltura Italia i dr., C-236/01, EU:C:2003:431, t. 113. i od 28. siječnja 2010., Komisija/Francuska, C-333/08, EU:C:2010:44, t. 92.). Dakle, načelo opreznosti opravdava uporabu ograničavajućih mjera, pod uvjetom da su te mjere nediskriminirajuće i objektivne, kada se pokaže nemogućim sa sigurnošću utvrditi

postojanje ili opseg navodnog rizika zbog nedovoljnih, neuvjerljivih ili nepreciznih rezultata provedenih studija, a u slučaju njegova ostvarenja postoji vjerojatnost nastanka stvarne štete za javno zdravlje (presuda od 28. siječnja 2010., Komisija/Francuska, C-333/08, EU:C:2010:44, t. 93. i navedena sudska praksa). Osim toga, u skladu s člankom 7. stavkom 2. Uredbe br. 178/2002, mjere usvojene na temelju članka 7. stavka 1. moraju biti primjerene i ne ograničavati trgovinu više nego što je to potrebno kako bi se postigla visoka razina zaštite zdravlja koju je Unija odabrala, vodeći pritom računa o njihovoj tehničkoj i ekonomskoj isplativosti i ostalim legitimnim čimbenicima u dotičnom predmetu. Usto, te mjere moraju se preispitati u primjerenom roku, ovisno o prirodi utvrđenog rizika za život i zdravlje i vrsti znanstvenih informacija potrebnih za razjašnjavanje znanstvene nesigurnosti kao i za provođenje sveobuhvatne procjene rizika.

Takva nesigurnost, neodvojiva od pojma predostrožnosti, utječe na opseg diskrecijske ovlasti države članice i tako se odražava na načine primjene načela proporcionalnosti. U takvim okolnostima mora se priznati da država članica na temelju načela predostrožnosti može primijeniti zaštitne mjere a da ne mora čekati da se u cijelosti pokaže izvjesnost i težina tih rizika. Međutim, procjena rizika ne može se temeljiti na pukim hipotetskim prosudbama (presuda od 28. siječnja 2010., Komisija/Francuska, C-333/08, EU:C:2010:44, t. 91. i navedena sudska praksa).

(t. 56., 57., 59., 60., 68. i izreka)